

но неударихъ и неповрѣдихъ никого. Напрѣдъ насъ и подиръ насъ имаше много хора, мъчихъ се да ги стигамъ и задминавамъ; но бѣга ли се вървили се, страхътъ прѣдаде силата си на кръвта ми и тя почна да ме спъва и остава, краката ми зехъ да хлъцнуватъ, ржцѣтъ ослабватъ, товарътъ ми тѣжкъ, а пекътъ безпокоителенъ, тичанието ти заприлича на единъ простъ и даже по-доленъ вървежъ; тѣй щото едвамъ се крѣнихъ и пхилехъ срѣщу баирѣтъ на пагорѣ. Въ това врѣме мнозина мъже, жени, моми и дѣца незнаяхъ какво да правятъ, тѣй като фамилиститѣ не сж се разбрали и споразумѣли съ членовѣтъ си; та ги слушахъ да говорятъ изотподирѣ ми, хайдѣ бре, хж мари, върнете се, тѣ може да се русситѣ, които хвъргатъ нарочно за да въспрѣтъ хората да не бѣгатъ, щото много мъже и жени съ моми и дѣца се върнахъ назадъ, между другитѣ бѣше и Х. Славова Доича снаха на Пенча Х. Славовъ Христанева жена; но азъ знаяхъ, че не сж рускитѣ топове, що гърмятъ противъ насъ, тѣй като тѣ трѣбваше да се къмъ турцитѣ, а не къмъ насъ; та какво сме имъ направили да на връщатъ съ топовѣтъ си? Продължавахъ да вървя, и много се стрѣскахъ отъ думитѣ на хората, които вървахъ отъ подиря ми и да казватъ: ето турцитѣ, черкзитѣ, таткъ хе по върховѣтъ на Вакъфа и Хюсениъ челебийка съ конѣтъ си, щото колкото повтарехъ това, толкова по се обезсиловахъ и ослабновахъ. Най-послѣ излѣзохме на високото, поотдихнахме си, погледнахме назадъ и видѣхме че хората ви бѣгатъ колкото си можатъ и пристигатъ, а турцитѣ влѣзли въ града, топовѣтъ отъ къмъ Черпанската врата се утихихъ, конницата имъ се прѣсна по баирѣтъ да заобиколя населението да не бѣга. Погледнахъ на часовника си, видѣхъ, че часа бѣше $5\frac{1}{4}$ по турски на пладия въ най-голѣмий пекъ прѣзъ деньтъ, пристигамъ брата си, който почиваше съ Хекима Иванча и съ другъ единъ черноокъ момакъ 32 годишенъ на име Желчо съ дѣте въ ржка и Г-жи тѣ имъ безъ Иванчевица, който я причакваше дано да го пристигне; та слѣдъ една малка почивка братъ ми каза: хайде момчета да бѣгаме, че не е